

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000-018
Бања Лука, 18.4.2006. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Горане Микеш, Јанка Нинића, Стевана Савића и Фикрета Кршпаковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптужених Д. Р., Д. К. и Р. К., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама адвоката З. Ј. из Б. Л., као браниоца оптуженог Д. Р., адвоката М. Ћ. из Б. Л., као браниоца оптуженог Д. К. те адвоката С. Т. из Б. Л. и адвоката М. В. из Б., као бранилаца оптуженог Р. К., изјављених против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број К-50/01 од 17.11.2005. године, након одржане јавне сједнице вијећа, којој су присуствовали Републички тужилац Светлана Брковић, оптужени Д. Р. и Р. К. те браниоци оптужених, а одсуству уредно обавјештеног оптуженог Д. К., донио је дана 18.4.2006. године

ПРЕСУДУ

I

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д. Р., а поводом те жалбе и по службеној дужности преиначава се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број К-50/01 од 17.11.2005. године, тако да се, у казну затвора изречену том пресудом у трајању од 20 (двадесет) година, на основу члана 50 став 1 Кривичног закона Републике Српске, урачунава вријеме проведено у притвору од 11.4.1994. до 04.10.1994. године и од 17.11.2005. године, па надаље.

II

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д. К. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број К-50/01 од 17.11.2005. године.

III

Дјелимично се уважавају жалбе бранилаца оптуженог Р. К., преиначава се у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци број К-50/01 од

17.11.2005. године, тако што се оптужени Р. К., за кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну се, на основу члана 50 став 1 Кривичног закона Републике Српске, урачунава вријеме проведено у притвору од 11.4.1994. до 04.10.1994. године и од 17.11.2005. године, па надаље.

IV

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број К-50/01 од 17.11.2005. године оглашени су кривим Д. Р., Д. К. и Р. К., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС – општи дио – „Службени гласник РС, бр. 12/93...”), те су осуђени: Д. Р. на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, Д. К. на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година и Р. К. на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година. У изречене казне затвора урачнато је вријеме проведено у притвору од 11.4.1994. до 04.10.1994. године. Оштећени А. Р., А. Р.-М., М. Х., Ф. С., С. Ц. и С. Ђ., са имовинско-правним захтјевом су упућени на парницу. Оптужени су обавезани солидарно платити трошкове кривичног поступка у износу од 250,00 КМ, те на основу паушала износ од по 150,00 КМ.

На основу члана 349 тачка 3 Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП – „Службени гласник РС“, бр. 4/93...), у односу на оптуженог Д. Р., оптужба је одбијена због кривичног дјела тешке крађе из члана 148 став 1 тачка 1 КЗ РС – посебни дио.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили браниоци оптужених и то адвокат З. Ј. из Б. Л., као бранилац оптуженог Д. Р., адвокат М. Ђ. као бранилац оптуженог Д. К., те адвокати С. Т. из Б. Л. и М. В. из Б., као браниоци оптуженог Р. К. Све жалбе су изјављене из истих основа и то битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни. Приједлог свих жалби је идентичан и алтернативно је постављен и то да се жалбе уваже, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободе оптужбе за кривично дјело за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, или да се та пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

Републички тужилац је писменим поднеском број Ктж-11/06 од 10.02.2006. године, у смислу одредбе члана 370 став 2 ЗКП-а, ставио приједлог да се жалбе бранилаца оптужених одбију, као неосноване, а код таквог приједлога остао је и његов замјеник на сједници вијећа.

У јавној сједници вијећа, којој су присуствовали Републички тужилац Светлана Брковић, оптужени Д. Р. и Р. К. те њихови браниоци, као и бранилац оптуженог Д. К., који је у бјекству, а након излагања стања списа предмета од стране судије извјестиоца, браниоци оптужених су изјавили да остају у цјелости код жалби и приједлога из истих, а њиховим изјавама су се придружили присутни оптужени.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених основа и по службеној дужности у смислу члана 376 ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Нису основани приговори жалби бранилаца оптужених да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 364 став 1 тачка 8 ЗКП-а, те да је пресуда заснована на доказу на коме се, по одредбама овог закона, не може заснивати. Првостепени суд је утврдио све чињенице од одлучног значаја за оцјену процесне вриједности и ваљаности записника о испитивању окривљених датих у истрази, под бројем Ки-47/94 од 15.4.1994. године, Основног суда у Приједору (надлежност у току поступка измјењена), те записника о саслушању свједока М. Т. и Г. С. (записник од 19.4.1994. године) те свједока Д. Г. (записник од 20.4.1994. године), а затим правилно донио рјешење (главни претрес 21.9.2005. године), којим је одбио приједлог одбране за издвајање ових записника из списка предмета. Дате разлоге, садржане у образложењу побијане пресуде, у том правцу овај суд у цјелости прихвата, јер адвокат М. Т.1, као заједнички бранилац по службеној дужности (главни претрес 27.9.1994. године), је изричито изјавио да је присуствовао испитивању окривљених у фази истраге. Надаље, свјedoци Д. З. и М. К., који су обављали функцију Јавног тужиоца и истражног судије у конкретном предмету (главни претрес 8.11.2005. године), су потпуно искључили могућност незаконитости процесних радњи при испитивању окривљених, а посебно примјену силе или других недозвољених средстава, могућност претходно одштампаних садржаја исказа окривљених на тим записницима, могућност изостанка лица чије присуство је констатовано на записнику (дакле и браниоца), те других недостатака приликом испитивања окривљених, на које жалбе указују, услед чега би било нужно издвајање тих записника из списка предмета, у смислу одредбе члана 83 став 1 ЗКП-а. Посебно треба нагласити да је колизија у одбранама окривљених отклоњена одмах након уочавања (дакле, након првог испитивања), када је суд поставио браниоце по службеној дужности, за сваког од окривљених појединачно. Тврдње жалби да је поука на право на браниоца само означена на формулару записника о испитивању окривљених и да им то право није саопштено као упозорење, не може бити од значаја, обзиром да је одбрана у конкретном кривичном предмету била обавезна. Недостаци у погледу начина упозорења на право на одбрану били би релевантни у случају факултативне одбране, када се окривљени упозоравају да могу имати браниоца.

У конкретном кривично-правном предмету, обзиром на запријеђену казну за почињено дјело, одбрана је била обавезна, па је од одлучног значаја само чињеница која се односи на утврђење присуства браниоца испитивању окривљених у фази истраге. Надаље, оптужени (главни претрес 21.9.2005. године) потврђују да су својеручно потписали записнике о испитивању у истрази, па њихови потписи заједно са потписом истражног судије М. К. и записничара С. К., несумњиво имају контролну функцију садржаја записника и представљају потврду вјеродостојности истих. Дакле, с аспекта оцјене повреде права на одбрану првостепени суд је несумњиво утврдио све одлучне чињенице за правилност закључка и могућност коришћења наведених записника, у складу са рјешењем Врховног суда Републике Српске број Кж-41/03 од 22.7.2003. године, којим је укинута рјешење Окружног суда у Бањој Луци број К-50/01 од 03.3.2003. године (овим рјешењем су издвојени из списка предмета записници о испитивању окривљених из истраге), па се жалбеним приговорима правилност закључка, не може довести у сумњу, као ни ваљаност разлога датих у том правцу.

Надаље, нису основани приговори жалби бранилаца оптужених да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 364 став 1 тачка 11 ЗКП-а, у форми неразумљивости изреке пресуде, изостанку разлога о одлучним чињеницама, те противрјечности датих разлога. Изрека пресуде садржи јасан чињенични опис реалних радњи за сваког од оптужених, као саизвршилаца, у оквиру заједничког дјеловања, које опредјељују све елементе бића кривичног дјела за које су том пресудом оглашени кривим, што чини њену објективну структуру. Изрека пресуде нема никаквих нејасноћа у погледу психолошке подлоге у оквиру заједничког умишљајног поступања и односа према дјелу у цјелини, што чини њену субјективну основу. Овако конципирана изрека пресуде не може имати карактер неразумљивости, како то жалбе тврде, а разлози у погледу одлучних чињеница од значаја за постојање дјела и кривичне одговорности оптужених нису противрјечни, већ су потпуно јасни, и као такве их овај суд у цјелости прихвата.

Нису основани приговори жалбе браниоца оптуженог Р. К., адвоката М. В. из Б. о реализацији битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 364 став 2 ЗКП-а, дакле повреди релативног карактера. Ово ради тога што је оптужница Окружног јавног тужилаштва у Приједору број Кт-68/94 од 29.6.1994. године, против оптужених Д. Ј. (у току поступка умро), Д. Р., Д. К. и Р. К., ступила на правну снагу дана 20.9.1994. године, дакле прије него што је нови ЗКП („Службени гласник РС“, број 50 од 27. јуна 2003. године), ступио на снагу (1. јула 2003. године). Одредбе члана 442 став 1 и 3 новог ЗКП-а јасно одређују његову примјену, па обзиром на вријеме ступања оптужнице на правну снагу, поступак у конкретном кривичном предмету, у складу са наведеном законском одредбом, правилно је настављен по одредбама раније важећег ЗКП-а („Службени лист СФРЈ“, број 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90, са измјенама и допунама објављеним у „Службеном гласнику РС“, број 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01).

Првостепени суд је прихватио исказе окривљених и свједока датих у поступку истраге, не налазећи да је било нужно њихово издвајање из списка предмета, у смислу одредбе члана 83 став 1 ЗКП, те је правилно, на основу истих као и објективних доказа, потпуно и правилно утврдио чињенично стање, на коме је заснована побијана пресуда. Жалбеним приговорима бранилаца оптужених се не може оспорити правилност и потпуност утврђења чињеница од одлучног значаја за закључак да су оптужени починили реалне радње описане у изреци побијане пресуде. Нису основане тврдње да је та пресуда заснована искључиво на исказима окривљених датим у истрази, те да не постоје други докази који их одређују као саизвршиоце кривичног дјела, у оквиру њихове заједничке дјелатности и потврђују њихову кривичну одговорност. Првостепени суд је правилно цијенио изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности а затим дао правилну оцјену вјеродостојности исказа свједока М. Т., Г. С. и Д. Г., посебно кроз недостатак прихватљивости оправданих разлога за измјене њихових исказа на главном претресу. Првостепени суд је пажљиво и савјесно цијенио одбране оптужених, доводећи их у везу са исказима ових свједока, при том дајући потпуне и јасне разлоге неприхватања измјењене одбране на главном претресу.

Анализом исказа свједока, доказа објективне природе (записници о увиђају, фотодокументација, налаз о вањском прегледу лешева), те одбране оптужених, првостепена пресуда утврђује сагласност у одлучним чињеницама на околности извршења дјела, улоге сваког од оптужених у оквиру заједничког дјеловања, средства, механизма и локалитета повређивања општећених, последице дејства експлозије на одређеним мјестима у кући општећених – прозору, улазним вратима и др. Све ове доказе побијана пресуда правилно цијени те правилно закључује да су оптужени Д. Р., Д. К. и Р. К. поступали као саизвршиоци, претходно мотивисани од стране Д. К.1 (у бјекству), који је несумњиво, иницирао почињење дјела. Утврђено је постојање претходног договора (без значаја је да ли им је К. рекао: „да иду убијати, испрепадати или урадити нешто друго Муслиманима“), постојала је подјељена улога у заједничком извршењу дјела (о чему ће бити говора у овој пресуди), те је сваки од оптужених, у оквиру тог договора, предузео радње нужне за његову реализацију и при том остварење дјела хтјео као своје и као заједничко. Дакле, поступали су са директним умишљајем, па је на правилан начин побијана пресуда ријешила свјесну и вољну компоненту њиховог психичког односа према дјелу у цјелини, па према томе и последици. Ради тога се приговори жалби, упућени виности, као одлучној чињеници, не могу прихватити као основани.

У оквиру чињеничне основе жалбе не оспоравају закључак садржан у образложењу побијане пресуде у погледу узрока смрти А. Ђ. и З. те Ш. Х., који је према налазу др Ж. Ј. од 30.3.1994. године и др Д. А. од 31.3.1994. године, последица дејства пројектила ватреног оружја и дејства експлозивне направе, већ оспоравају законитост доказа на којима је заснована побијана пресуда (у цјелини који приговори су оцјењени у оквиру битних повреда одредаба кривичног поступка), са тврдњом да оптужени ова лица нису лишила живота, нити има доказа који потврђују ову одлучну чињеницу. Међутим, нема сумње у правилност чињеничног утврђења у односу на лишење живота А. Ђ. и З. те Ш. Х. Свједок М. Т. потврђује да је био присутан разговору када је Д. К.1 признао да

је у кућу породице Ђ. бацио бомбу, а затим са Р. ушао у исту, када се Р. заглавио шанжер у лежишту пиштоља, прије него што је у главу З. Ђ. испалио један хитац (локалитет и механизам повређивања потврђен објективним доказима, фотодокументација и налаз о вањском прегледу леша). Ове чињенице потврђује и оптужени К.1, појашњавајући да су оптужени К.2 и он, били иза куће, да је чуо експлозију и разговор између К. и оптуженог Р. („извучен шаржер и пиштољ није хтио пуцати“). У односу на лишење живота Ш. Х., оптужени К.1, К.2 и Р. сагласно потврђују да су наоружани (са појашњењем коју врсту наоружања је свако од њих носио), дошли до куће оштећених, да је К. ногом одвалио улазна врата и бацио бомбу у кућу, потврђују мјесто у кући гдје су у соби на поду пронашли тијело оштећеног Х. (објективизирано материјалним доказима – фотодокументацијом), дакле потврђују заједничку дјелатност, прецизирајући и одређујући Д. К.1 као извршиоца дјела.

У односу на лишење живота Ф. Р. и Р. те Ф. М., бранилац оптуженог Р. К., адвокат М. В. из Б., оспорава чињенично утврђење у погледу узрока смрти. Тачна је тврдња жалбе да је узрок смрти ових лица дјеловање јаке и тупе механичке силе у предјелу главе те сјечива оштрог механичког оруђа на врату и другим дијеловима главе те грудног коша (према налазу др Д. А. од 31.3.1994. године). Оптужени К.1 и свједок Д. Г. потврђују да су након рафалне палбе дошли до куће породице Р.1 и испред исте затекли Д. К.1 те оптужене Д. Р. и Д. К., којима су рекли „да ову породицу не дирају“, а затим су се упутили у Станицу полиције и након краћег времена (прешавши око 100 м) чули нови рафал, вратили се и укућане нашли лишене живота. Дакле, нема сумње да су управо ова три лица и то К., оптужени Р. и оптужени К.2, у оквиру заједничког дјеловања, лишили живота Ф. Р. и Р. те Ф. М. Без значаја је што на лицу мјеста није пронађен већи број чаура, обзиром на тврдњу оптужених о рафалној палби. Цјенећи карактер приговора, кроз предње тврдње жалба настоји оспорити законитост прибављања исказа окривљених и свједока у истрази, наглашавајући да су ти записници „унапријед припремљени и да су их оптужени само потписали“, обзиром на чињеницу узрока смрти ових лица, што се не може прихватити из наведених разлога који су дати у овој пресуди, а у оквиру оцјене битних повреда одредаба кривичног поступка.

Не могу се прихватити као основане тврдње жалби, да је изрицањем казне затвора у трајању од 20 (двадесет) година повријеђен кривични закон на штету оптужених, из члана 365 тачка 5 ЗКП-а. За кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ РС – општи дио алтернативно је прописана казна затвора најмање 5 (пет) година или смртна казна. Како је директном примјеном члана 1 Протокола 6 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (саставни дио Устава БиХ од 14.12.1995. године) искључена могућност изрицања смртне казне, то су као алтернативне казне за наведено кривично дјело, у смислу одредбе члана 38 став 2 КЗ РС – општи дио, остале егзистирати казне затвора од 5 до 15 година (обзиром на посебни минимум и општи максимум казне затвора) и казна затвора од 20 година. Дакле, према цитираним законским одредбама казна затвора од 20 (двадесет) година представља алтернативу за смртну казну и егзистира као самостална казна у систему кривичних санкција, а не као замјена за смртну казну (Билтен судске праксе Врховног суда Републике Српске број 1 – јуни 2004. године).

Надаље, нису основани приговори жалбе браниоца оптуженог Р. К., адвоката С. Т. из Б. Л., да је доношењем побијане пресуде повријеђен кривични закон на штету овог оптуженог из члана 365 тачка 3 ЗКП-а, јер да је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења за кривично дјело непријављивање припремања кривичног дјела из члана 187 став 2 КЗ РС – посебни дио. Истицање приговора оваквог карактера, код привидног идеалног стицаја је без значаја, обзиром да је побијаном пресудом ово кривично дјело, по принципу конзумпције садржано у кривичном дјелу ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ РС – општи дио. Овакви приговори би, евентуално, могли бити од значаја код реалног стицаја, дакле када је утврђена казна за свако кривично дјело појединачно, и у оквиру изречене јединствене казне затвора, што у конкретном кривичном предмету није случај.

Побијаном пресудом су оптужени Д. Р., Д. К. и Р. К., као саизвршиоци, оглашени кривим због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ РС – општи дио. Жалбе бранилаца оптуженог Р. К., адвоката С. Т. из Б. Л. и адвоката М. В. из Б., оспоравају постојање оружаног сукоба, као битног елемента кривичног дјела за које су оптужени оглашени кривим, јер на подручју Града П., у вријеме извршења дјела није било оружаних борби, које су се по тврдњама жалбе „одвијале на удаљености 30 до 50 км“. У оквиру ових приговора побија се и правилна примјена кривичног закона, кроз погрешну правну оцјену дјела, те адвокат С. Т. из Б. Л. заступа тезу да се, евентуално, може радити (и кад би дјело постојало) о кривичном дјелу убиства из члана 36 став 2 тачка 6 КЗ РС – посебни дио.

Тачне су тврдње жалби да се међународно право може примјењивати само у ситуацији постојања „оружаног сукоба“, било унутрашњег или међународног карактера. Дакле, оружани сукоб је битан елемент кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ РС – општи дио. Међутим, супротно тврдњама ових жалби, примјена овог права није условљена вођењем стварних борби на конкретној локацији, односно на подручју Града П., у ситуацији када је у БиХ, територијално посматрано, у цјелини трајао оружани сукоб, најкасније од проглашења независности 6. марта 1992. године, па све до потписивања Дејтонског мировног споразума, у новембру 1995. године. И судска пракса Хашког Трибунала је дефинисала овакав став изражен у Одлуци жалбеног вијећа у предмету Тужилац против Д. Т. од 2.10.1995. године а која гласи: „...оружани сукоб постоји кад год се прибјегне оружаном сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих оружаних група, или пак између таквих група унутар једне државе“. Дакле, довољно је да је дјело за које се оптужени терете било тијесно повезано са непријатељствима која су се догађала у другим дијеловима територија под контролом страна у сукобу, а управо ову одлучну чињеницу првостепена пресуда је ваљано образложила. Надаље, повезаност оружаног сукоба и самог дјела треба посматрати кроз статус оптужених, као саизвршилаца кривичног дјела, који су били припадници резервног састава полиције, МУП-а РС, те оштећених као категорије цивилних лица, која су за вријеме оружаног сукоба била заштићена међународним хуманитарним правом. У оквиру чињеничне основе несумњиво је утврђено да су оптужени Д. Р. и Д. К., кршећи правила међународног права за вријеме оружаног сукоба лишили живота шест цивилних лица, од чега је заједно са њима Р. К. лишио живота три

лица, у којим радњама се стичу обиљежја кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ РС – посебни дио. Дакле, оптужени су поступали противно одредби члана 3 став 1 тачка 1 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12.8.1949. године и члана 4 став 2 тачка а) допунског Протокола уз Женевску конвенцију од 12.8.1949 године о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба, која је усвојена у Ж. 10. јуна 1977. године, ради чега се приговори о повреди кривичног закона, кроз погрешну правну квалификацију дјела, не могу прихватити као основани.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни а у вези са жалбеним приговорима, овај суд налази да су, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 41 став 1 КЗ РС – општи дио, правилно утврђене све околности од одлучног значаја на висину казне. У односу на оптужене Д. Р. и Д. К. тим околностима је првостепени суд дао правилан значај, посебно када се цијени изражени степен кривичне одговорности, манифестован кроз директни умишљај те околности које су пратиле извршење дјела и њихове реалне радње у оквиру саизвршилачке дјелатности. Полазећи од основних принципа сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 33 КЗ РС – општи дио, и овај суд налази да се њен генерални па и специјални облик може остварити кроз изречену казну затвора за ове оптужене, у трајању од по 20 (двадесет) година. Свакако треба цијенити допринос ових оптужених извршењу дјела, бројност радњи те упорност односно конкретно предузете радње у лишењу живота шест лица, што управо чини првострепена пресуда. Ради тога се жалбе њихових бранилаца те тврдње да је казна затвора по првостепеној пресуди за ове оптужене престрого одмјерена, не могу прихватити као основане.

Међутим, насупротив наведеном, жалбе бранилаца оптуженог Р. К. су дјелимично основане. Улога овог оптуженог у реализацији дјела, као саизвршиоца, је управо околност која га дистанцира од оптужених Д. Р. и Д. К. за правилно одмјеравање казне. У поступку индивидуализације казне ову одлучну чињеницу је првостепена пресуда цијенила, али не довољно, па је ово вијеће, дјелимичним уважавањем жалби бранилаца, дајући већи значај утврђеним олакшавајућим околностима, преиначило првостепену пресуду и оптуженом Р. К. изрекло казну затвора у трајању од 10 (десет) година, руководећи се околностима које прописује одредба члана 41 став 1 КЗ РС – општи дио, налазећи да ће се у односу на овог оптуженог остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 33 КЗ РС – општи дио.

У односу на оптужене Д. Р. и Р. К., повријеђен је кривични закон јер је првостепеном пресудом у изречене казне затвора урачунато само вријеме проведено у притвору од 11.4.1994. године до 4.10.1994. године. Овај суд је поводом жалби њихових бранилаца, а по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду и овим оптуженим (оптужени Д. К. је у бјекству од дана објављивања првостепене пресуде), на основу члана 50 став 1 КЗ РС – општи дио, у изречене казне затвора урачунао и вријеме проведено у притвору од 17.11.2005. године, када је првостепена пресуда објављена и када је донесено рјешење о одређивању притвора (може трајати до правоснажности пресуде односно до истека времена трајања казне изречене првостепеном пресудом).

У преосталом дијелу а у погледу одлуке о имовинско-правном захтјеву, којом су оштећени упућени на парницу те у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, првостепена пресуда је остала неизмјењена.

На основу свега наведеног а примјеном члана 387 став 1 ЗКП-а одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар

Предсједник вијећа

Софија Рибич

Желимир Барић

ПОУКА О ПРАВУ НА ЖАЛБУ: Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од пријема пресуде, Врховном суду Републике Српске, путем Окружног суда Бања Лука. Жалба на ову пресуду, у смислу одредбе члана 391 став 1 тачка 1 ЗКП-а, није дозвољена осуђеном Р. К.

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић